

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: L.T., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2**, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary**, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2015 č. j. 3318/DS/15-5**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 26. 1. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2015 č. j. 3318/Ds/15-5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 3. 9. 2015 č. j. 14460/OD-P/15, kterým byla žalobkyni dle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení ust. §10 odst. 3 téhož zákona, když jako provozovatel vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená shora citovaným zákonem. Dále byla žalobkyni v souladu s ust. § 79

odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

K porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo dne 6. 12. 2014 v době okolo 13:25 hod. tak, že neznámý řidič zastavil a stál s vozidlem tov. zn. Mercedes-Benz, RZ ... (dále též „vozidlo“), jehož je žalobkyně provozovatelem, v ulici T. G. Masaryka v Karlových Varech v úseku za dopravní značkou IP27a „pěší zóna.“

II. Žaloba

Žalobkyně v první řadě namítala, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Žalobkyně sdělila správnímu orgánu totožnost řidiče, který v době spáchání přestupku měl vozidlo v užívání, avšak správní orgán toto sdělení zcela ignoroval. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán měl předvolat k podání vysvětlení přítele žalobkyně, neboť toho označila jako osobu, která vozidlo v době spáchání přestupku užívala. Žalobkyně má za to, že sdělila totožnost řidiče správnímu orgánu včas, tj. ještě před odložením věci, a správní orgán tak měl zjistit, zda je tato osoba pachatelem přestupku či nikoli.

Žalobkyně dále namítala, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, což je v rozporu s ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v obci Karlovy Vary, v ulici T. G. Masaryka“, což je dle žalobkyně nedostatečné, jelikož parkování v této ulici je upraveno různými dopravními značkami. Správní orgán tak měl ve výroku uvést alespoň čísla popisná domů, u kterých bylo vozidlo zaparkováno. Žalobkyně má za to, že z výroku rozhodnutí tak nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.

Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek a dopouštěl se tak přestupku. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, avšak ten nemůže být považován za důkazní prostředek.

Žalobkyně rovněž namítala, že fotografie z místa spáchání přestupku založené ve spisu nejsou opatřeny datem a časem jejich pořízení a není tak prokazatelné, kdy se přestupek skutečně stal. Žalobkyně uvedla, že řidič vozidla tvrdí, že na daném místě stál cca v 9:45 hodin dopoledne, tedy v době, kdy je do ulice vjezd povolen pro zásobování. Žalobkyně rovněž uvedla, že ze správního spisu není patrné, jak byl čas 13:25 hodin zjištěn, a zda byl vůbec zjištěn certifikovaným měřidlem dle ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii.

Žalobkyně závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň navrhovala, aby jí, v případě úspěchu ve věci, byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 3. 2016 nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a poté se vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobkyně. K námitce žalobkyně, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, pokud do šedesáti dnů nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tedy jak z dikce zákona vyplývá, správní orgán po uplynutí zákonné lhůty ve věci již nekoná žádné kroky vedoucí ke zjištění určité osoby, vůči níž by zahájil řízení o přestupku. Skutečnost, že o tomto kroku správní orgán učinil písemný záznam do spisové dokumentace, není aktem znamenajícím průlom do zákonem stanovené šedesátidenní lhůty.

K námitce žalobkyně ohledně nedostatečně specifikovaného místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že ani s touto námitkou nesouhlasí. Žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou rozhodnutími vydanými ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se dopustil řidič vozidla. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán má povinnost zjišťovat, zda jsou naplněny zákonné znaky správního deliktu. Po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky správního deliktu byly naplněny, když ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) až c) zákona o silničním provozu se jednalo o neoprávněné stání vozidla, porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Žalovaný ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí označil místo spáchání správního deliktu jako obec Karlovy Vary, ulice T. G. Masaryka, kde je v platnosti význam svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, v jejíž spodní části je vyznačeno, kdy a kterým vozidlům je vjezd do pěší zóny povolen.

Žalovaný dále uvedl, že uvedené námitky, stejně jako námitka neprokázání času, kdy stálo vozidlo v ulici T. G. Masaryka, mají obstrukční charakter, jež mají za cíl vyhnout se postihu za správní delikt. Žalobkyně buď z neznalosti, nebo záměrně podsouvá námitky, které mohla uplatnit v řízení o přestupku, pokud by ovšem neodepřela výpověď. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou legislativou, když ze zákonných důvodů věc přestupku odložil a dále vedl správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal

v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při posouzení věci vycházel soud především z následujících zákonných ustanovení:

Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí: „*Právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

Dle ust. § 10 odst. 3 citovaného zákona pak platí: „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

Dle ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona platí, že: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“

Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*

Soud žalobu **shledal nedůvodnou.**

Zdejší soud při rozhodování ve věci vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Součástí správního spisu je úřední záznam – oznámení o dopravním přestupku ze dne 6. 12. 2014, v němž je uvedeno, že dne 6. 12. 2014 okolo 13:25 hod. bylo vozidlo tov. zn. Mercedes-Benz, RZ ... (dále též „vozidlo“) bez povolení zaparkováno v ulici T. G. Masaryka v Karlových Varech v úseku označeném dopravní značkou IP27 „pěší zóna“, kam je vjezd povolen pouze pro zásobování v době od 6:00 do 10:00 hod. a od 18:00 do 19:00 hod. Tímto jednáním byl spáchán přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 4 písm. c) a ust. § 39 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“). Součástí spisu je rovněž fotodokumentace z místa spáchání přestupku. Během pořizování fotodokumentace městskou policií přišel k vozidlu řidič, pan J.T., nar. ..., avšak ten odmítl přestupek projednat v blokovém řízení. Dne 19. 12. 2014 byla žalobkyni –

provozovatele vozidla zaslána ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzva k uhrazení určené částky, ve které byla žalobkyně vyzvána k zaplacení peněžitě částky ve výši 500 Kč event. k sdělení totožnosti řidiče vozidla dle ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Jelikož žalobkyně na výzvu nereagovala, byla předvolána k podání vysvětlení na den 24. 2. 2015, a to předvoláním ze dne 2. 2. 2015. Ve správním spisu je rovněž založeno podání žalobkyně datované ke dni 23. 2. 2015, ve kterém žalobkyně uvádí, že se nemůže dostavit na podání vysvětlení, a současně sdělila, že vozidlo má v užívání přítel žalobkyně Ing. M.J., nar. ..., v dalších podrobnostech žalobkyně odepřela výpověď. Jelikož se žalobkyně k podání vysvětlení nedostavila (omluva byla doručena až 1 den po datu konání podání vysvětlení a žádným způsobem nedoložil důvod, z jakého se nemohla dostavit) a uvedla, že vozidlo užívá její přítel – osoba blízká, byla věc dne 25. 2. 2015 dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložena, jelikož správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán v rámci zahájeného řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vydal dne 26. 2. 2015 příkaz č. j. 3318/OD-P/15, kterým byla žalobkyni za spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu udělena pokuta ve výši 1.500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Jelikož žalobkyně podala dne 6. 3. 2015 proti uvedenému příkazu včasný odpor, byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Sdělením ze dne 26. 3. 2015 bylo žalobkyni oznámeno, že ve věci nebude nařízeno ústní jednání a že má možnost se ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně této možnosti nevyužila.

Správní orgán I. stupně vydal na základě shora uvedených skutečností následně dne 15. 4. 2015 prvoinstanční rozhodnutí č. j. 6054/OD-P/15, v němž uvedl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť nezajistila v rozporu s ust. § 10 odst. 3 citovaného zákona, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a rovněž povinnost zaplatit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zástupce spol. FLEET Control, s. r. o. odvolání. K odvolání žalobkyně bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno z důvodu porušení zásady bezprostřednosti dle ust. § 52 správního řádu a věc byla vrácena k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně následně ve věci nařídil ústní jednání a žalobkyni k němu dne 11. 8. 2015 předvolal. Žalobkyně se z ústního jednání omluvila a vyjádřila se tak, že inkriminovaný den řídil vozidlo její přítel Ing. M.J., který jednal ve stavu nouze, neboť měl zaživačské problémy a musel urychleně odstavit vozidlo a vyhledat toaletu. Jeho jednání tak nemůže být považováno za přestupek. Součástí správního spisu je dále protokol ze dne 2. 9. 2015 o ústním projednání v nepřítomnosti obviněného, v rámci kterého došlo k provedení důkazů založených ve správním spisu.

Následně správní orgán I. stupně vydal dne 3. 9. 2015 rozhodnutí č. j. 14460/OD-P/15, ve kterém opětovně rozhodl, že žalobkyně se dopustila správního deliktu a byla jí uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobkyně podala dne 22. 9. 2015. O odvolání rozhodl dne 25. 11. 2015 rozhodnutím č. j. 3318/DS/15-5 žalovaný, když odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

K jednotlivým námitkám žalobkyně soud uvádí následující argumentaci. V první žalobní námitce žalobkyně brojila proti postupu správního orgánu I. stupně, jelikož zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, tedy zahájil řízení v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Soud s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla v rámci zjišťování totožnosti pachatele přestupku (řidiče vozidla) ve výzvě k uhrazení určené částky ze dne 19. 12. 2014 poučena ve smyslu ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu o možnosti sdělit totožnost osoby, která v době spáchání přestupku vozidlo řídila, a zároveň byla jakožto provozovatel vozidla poučena o možných následcích ve smyslu ust. § 125f zákona o silničním provozu, pokud totožnost nesdělí a přestupkové řízení nebude zahájeno. Žalobkyně však na výzvu žádným způsobem nereagovala. Žalobkyně byla rovněž správním orgánem předvolána k podání vysvětlení dle ust. § 60 zákona o přestupcích, avšak ani k podání vysvětlení se nedostavila. Dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích platí, že *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*. Toto ustanovení upravuje zákonnou lhůtu šedesát dnů, v rámci které je správní orgán povinen resp. oprávněn ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu činit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Citované ustanovení výslovně říká, že správní orgán věc odloží, pokud nejsou ve lhůtě 60 dnů od zjištění přestupku zjištěny takové skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti konkrétní osobě. V daném případě se správní orgán I. stupně dozvěděl o přestupku dne 10. 12. 2014 (dle doručky u oznámení o dopravním přestupku) a šedesátidenní lhůta ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu tak uběhla dne 8. 2. 2015. Žalobkyně však sdělila správnímu orgánu totožnost řidiče až dne 25. 2. 2015, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty, ve které může správní orgán zjišťovat pachatele přestupku. Správní orgán po uplynutí uvedené lhůty již nekoná žádné kroky vedoucí ke zjištění osoby, vůči které by mohl řízení o přestupku zahájit. Skutečnost, že správní orgán vydal záznam o odložení věci dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích až dne 25. 2. 2015 neprolomilo zákonem stanovenou šedesátidenní lhůtu. Je nutno konstatovat, že správní orgán učinil veškeré nezbytné kroky ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla a postupoval správně, když v daném případě věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Námitka žalobkyně je tak nedůvodná.

Soud se dále zabýval námitkou nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ČR k otázce náležitostí výroku rozhodnutí o správních deliktech uvedl v usnesení ze dne 15. 1. 2008 č. j. 2 As 34/2006-73 toto: „*V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě*“. Z výše uvedeného je patrné, že by měl výrok rozhodnutí obsahovat tolik informací a údajů o daném případě, aby se do budoucna eliminovalo

nebezpečí záměny skutku potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Krajský soud k námitce žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně ve výroku uvedl jako místo spáchání přestupku ze dne 6. 12. 2014 toto: „ (...) *na pozemní komunikaci v obci Karlovy Vary, v ulici T. G. Masaryka, v místě za dopravní značkou IP 27a – pěší zóna, které nebylo označeno jako parkoviště...* “ Správní orgán tímto způsobem dostatečně vymezil místo spáchání přestupku, když uvedl, že vozidlo bylo zaparkováno v místě za dopravní značkou IP 27a (pěší zóna), a to na místě, které nebylo označeno jako parkoviště. I pokud by tedy byl v ulici T. G. Masaryka vjezd popř. parkování upraven v některých místech jiným způsobem, z popisu místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí je patrné, že se jedná o úsek, který je upraven dopravní značkou IP 27a. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je kromě dostatečně specifikovaného místa spáchání přestupku, dále uvedeno datum a čas spáchání přestupku, registrační značka vozidla a informace, že nebyla respektována dopravní značka IP27a „pěší zóna“. Takto specifikovaný přestupek splňuje požadavky na konkretizaci přestupku ve výroku rozhodnutí, jelikož je z něj jasné patrné, jaká povinnost byla porušena, a kdy a kde se přestupek stal. Není jej tedy možné zaměnit s přestupkem jiným. Dle názoru soudu je stěžejní, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť situace je zcela jednoznačně vymezena popisem skutku a časovým údajem, jakož i místem spáchání přestupku. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik přesně, že nemůže dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí prvostupňového orgánu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Zároveň soud uvádí, že z výroku rozhodnutí je jasné patrné, z jakého správního deliktu je žalobkyně uznána vinnou, jaký přestupek byl vozidlem, jehož je provozovatelkou, spáchán, přičemž skutková věta je popsána zcela dostatečně a srozumitelně. Proto soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.

Soud nepokládá za důvodnou ani námitku žalobkyně, že správní orgán neprokázal, že řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek. K této otázce soud pouze ve stručnosti uvádí, že v dané věci se jednalo o přestupek, kdy neznámý řidič neoprávněně zaparkoval předmětné vozidlo v místě za dopravní značkou IP27a „pěší zóna“, které nebylo označeno jako parkoviště. Dodatková tabulka umožňovala za tímto dopravním značením vjezd vozidel zásobování do 5-ti tun v časových intervalech od 9:00-10:00 hod a od 18:00-19:00 hod. V dané věci je tedy namístě nutné zkoumat, zda vozidlo stálo na místě spáchání přestupku ve výše uvedených časových intervalech, kdy by k tomu bylo v určitých případech oprávněno, či zda zde bylo zaparkováno mimo tuto dobu. Je tak zcela bezpředmětné, zda řidič měl nebo neměl zakoupen parkovací lístek, jelikož se v daném místě nejednalo o placené parkoviště, nýbrž o pěší zónu, přičemž pokud by zde vozidlo parkovalo ve výše uvedených časových intervalech (za předpokladu splnění podmínky „zásobování“) využíval by tak možnost stání vozidla zcela zdarma.

K námitce žalobkyně, že fotografie pořízené na místě spáchání přestupku nejsou opatřeny datem a časem a ani z obsahu správního spisu ani z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl zjištěn čas spáchání přestupku, soud uvádí, že s touto námitkou nesouhlasí a

považuje ji za nedůvodnou. Na všech třech fotografiích obsažených ve správním spisu, které zachycují vozidlo RZ ... stojící za značkou IP27a „pěší zóna“, je uvedeno datum (6. 12. 2014) a čas (13:23 a 13:24) spáchání přestupku. Zdejší soud má za to, že časový údaj zjištěný z fotoaparátu, jímž bylo vytýkané jednání zachyceno, je pro účely rozhodnutí zcela dostatečný. Požadavek na ověření fotoaparátu coby pracovního měřidla dle § 3 odst. 1 č. 505/1990 Sb., o metrologii, přitom považuje zdejší soud za absurdní a účelový. Soud nemá důvod domnívat se, že by informace o času zachycení přestupkového jednání nebyla založena na pravdě. Skutečnost, že samotný ověřovací list ve spisu absentuje, bez dalšího nezakládá důvod nezákonnosti prováděného důkazu. Měla-li žalobkyně jakékoli pochybnosti o technické způsobilosti fotoaparátu z hlediska stanovení času a domnívala-li se, že byla v důsledku nich na svých právech zkrácena, mohla si vyžádat doplnění dokazování v této otázce, a to v kterékoliv fázi správního řízení. To však neučinila a tuto námitku uplatnila poprvé až v žalobě, aniž by k prokázání skutečnosti, že vozidlo bylo v pěší zóně zaparkováno v souladu s dopravním značením (tedy v rozmezí hodin 9:00 – 10:00 nebo 18:00 – 19:00), předložila jakýkoli důkaz.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal soud žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů od doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. března 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková